

27 Ιουλίου 2022

Ανακάλυψε ότι η κολλητή της στο σχολείο ήταν η χαμένη της αδερφή

Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Κοινωνιολογικά (κοινωνική πρόνοια & οικογενειακά θέματα)

Την απίστευτη ιστορία που βίωσε όταν... ανακάλυψε πως η κολλητή της φίλη στο λύκειο ήταν η χαμένη της αδερφή, περιγράφει με γλαφυρό τρόπο στην αμερικανική ιστοσελίδα Newsweek μια γυναίκα.

Η ιστορία της είναι εντυπωσιακή και ταυτόχρονα συγκλονιστική...

Πηγή εικόνας: PARAMOUNT

Η πρώτη μου ανάμνηση από τον Zephany είναι από όταν ήμουν περίπου τεσσάρων ή πέντε ετών. Οι γονείς μου μου είπαν ότι είχα μια αδελφή που αγνοούνταν. Ήταν ζωντανή μόλις τρεις ημέρες όταν απήχθη από το νοσοκομείο Groote Schuur στο Κέιπ Τάουν της Νότιας Αφρικής το 1997.

Καθ' όλη τη διάρκεια της παιδικής μου ηλικίας οι γονείς μου μιλούσαν συνεχώς για την αδελφή μου. Αναρωτιόντουσαν τι έκανε. Αν ήταν ασφαλής και αν την αγαπούσαν αυτοί που την είχαν απαγάγει. Είχα δει ιστορίες στις ειδήσεις για εξαφανισμένα παιδιά που δεν επέστρεφαν ποτέ στο σπίτι. Έτσι, όταν ήμουν μικρότερη, πάντα πίστευα ότι της είχε συμβεί το χειρότερο.

Ειλικρινά, η παιδική μου ηλικία δεν ήταν εύκολη. Πράγματα απλά για ένα μικρό παιδί, όπως το να παίζεις με τους φίλους σου ή να πας να παίξεις με τους γείτονές σου, εγώ δεν μπορούσα να το κάνω. Δεν μπορούσα να μείνω έξω μόνη μου για περισσότερο από δέκα λεπτά χωρίς να έρθουν οι γονείς μου να με αναζητήσουν.

Κάθε χρόνο κάναμε πάρτι γενεθλίων για τη Zephany, αλλά μόλις πήγα στο λύκειο άρχισα να τη σκέφτομαι σωστά. Τη σκεφτόμουν κάθε μέρα. Δεν ξέρω τι άλλαξε,

απλά είχα αυτό το συναίσθημα στην καρδιά μου ότι ίσως ήταν κάπου εδώ κοντά.

Η πρώτη φορά που άκουσα για την Miché Solomon ήταν στο μάθημα των Αγγλικών το 2014. Η καθηγήτριά μου με πλησίασε και μου είπε ότι έμοιαζα ακριβώς με μια άλλη μαθήτριά. Ρώτησα πόσο χρονών ήταν και μου είπε ότι ήταν 17 ετών, δηλαδή στην ίδια ηλικία που θα ήταν και η αδελφή μου εκείνη την εποχή.

Μια μέρα έφυγα από το μάθημα της τεχνολογίας και διάδρομο γινόταν χαμός. Όλοι οι μαθητές φώναζαν: «Κοιτάξτε, εκεί είναι τα κορίτσια που μοιάζουν μεταξύ τους!»

Γύρισα και κοίταξα το πρόσωπο της Miché. Την ίδια στιγμή είπαμε και οι δύο: «Γιατί όλοι λένε ότι μου μοιάζεις!» Μετά γελάσαμε και οι δύο. Ένιωσα τόσο περίεργα. Είχα αυτό το συναίσθημα στο στομάχι μου, ακόμα και τώρα έχω αυτό το νευρικό συναίσθημα.

Την επομένη της γνωριμίας μας, καθόμουν στο γρασίδι. Η Miché με πλησίασε και με ρώτησε αν ήθελα να κάνω παρέα μαζί της. Ήμουν μόλις 14 ετών και μια 17χρονη ήθελε να χαλαρώσει μαζί μου; Σκέφτηκα ότι θα ήταν ωραίο, οπότε είπα εντάξει.

Από εκεί και πέρα η σχέση μας μεγάλωσε. Τρώγαμε μαζί μεσημεριανό κάθε μέρα και με περίμενε έξω από το σχολείο κάθε πρωί. Ερχόμασταν όλο και πιο κοντά. Είπε ότι θα με πρόσεχε και δεν θα άφηνε κανέναν να με πειράξει. Όταν έμαθε για την αγνοούμενη αδελφή μου είπε: «Θα γίνω η μεγάλη σου αδελφή για τώρα».

Μια μέρα της ζήτησα να μου δείξει φωτογραφίες των γονιών της. Όταν μου τις έδειξε, έμεινα άναυδος. «Οι γονείς σου δεν σου μοιάζουν» της είπα. «Ω, ναι. Πολλοί άνθρωποι μου το λένε αυτό» μου απάντησε. Δεν υπήρχε καμία απολύτως ομοιότητα, σκέφτηκα. Η επιδερμίδα τους, τα μαλλιά τους, η μύτη τους, τα μάτια τους – όλα ήταν διαφορετικά.

Τότε ήταν που συνειδητοποίησα ότι έπρεπε να μιλήσω στους γονείς μου γι' αυτό. Είχα αυτό το συναίσθημα στο στομάχι μου. Όταν είπα στον πατέρα μου για αυτό το κορίτσι που μου έμοιαζε, δεν το πήρε στα σοβαρά.

Είχα προγραμματίσει να τη συναντήσει ο μπαμπάς μου μετά το σχολείο, όταν θα ερχόταν να με πάρει. Όταν τη συνάντησε, τη ρώτησε: «Γιατί μου μοιάζεις;». Αλλά η Miché δεν μπορούσε να το δει, και λίγο μετά τη συνάντησή τους φύγαμε.

Η Miché και εγώ γνωριζόμασταν περίπου ένα χρόνο, όταν αποφασίσαμε να αφήσουμε την αθλητική μέρα του σχολείου μας και να πάμε σε ένα φαστφουντάδικο. Ήξερα ήδη ότι ο μπαμπάς μου θα με μάλωνε που έκανα κοπάνα

από το σχολείο, αλλά αποφάσισα να πάω ούτως ή άλλως.

Κάποια άλλα παιδιά του είπαν ότι είχα πάει να πάρω φαγητό με τον «σωσία» μου. Ήρθε να μας βρει και κάθισε στο τραπέζι μας. Ο μπαμπάς μου ζήτησε να δει μια φωτογραφία των γονιών της Miché. Είπε ακριβώς το ίδιο πράγμα που είπα κι εγώ όταν τους είδα. Αστειεύτηκε ότι ίσως ήταν υιοθετημένη.

Δεν είχα ιδέα ότι ο μπαμπάς μου ερευνούσε αν μπορεί να είχαμε συγγένεια με τη Miché. Δεν είχα ιδέα ότι είχε ανακατέψει την αστυνομία. Ούτε η Miché το ήξερε, απλά τα πηγαίναμε καλά σαν δύο έφηβοι.

Δεν μπορώ να θυμηθώ την ακριβή ημέρα που όλα άλλαξαν, αλλά νομίζω ότι ήταν Τετάρτη. Ο πατέρας μου υποτίθεται ότι θα με έπαιρνε από το σχολείο, αλλά δεν έφτασε ποτέ. Αντ' αυτού ήρθε η θεία μου. Είπε ότι ήταν απασχολημένος στη δουλειά, αλλά εγώ είχα άγχος. Ένιωθα ότι κάτι θα συνέβαινε. Μετά πήγα σπίτι. Πέταξα την τσάντα μου κάτω και χτύπησε το τηλέφωνο του σπιτιού.

Πηγή εικόνας: PARAMOUNT

Το σήκωσα και ήταν η Miché. Ρώτησα: «Πώς βρήκες αυτό το νούμερο;» Είπε ότι ήθελε να μου πει κάτι, αλλά εγώ ήθελα να μάθω πώς βρήκε τον αριθμό τηλεφώνου

του σπιτιού μου, γιατί συνήθως μιλούσαμε από τα κινητά μας τηλέφωνα.

Τότε είπε: «Δεν ξέρω: Μου το έδωσε ο μπαμπάς. Είμαι η αγνοούμενη αδελφή σου». Είχε κάνει ένα τεστ DNA και τα αποτελέσματα έδειξαν ότι ταυτιζόταν κατά 99,9%.

Δεν μπορούσα να το πιστέψω, η Miché ήταν η Zephany. Εκείνη τη στιγμή δεν ήξερα πώς να νιώσω, ήμουν απλά πολύ χαρούμενη. Η Zephany δεν ήταν νεκρή. Ήταν ζωντανή και υγιής. Πέταξα το τηλέφωνο και πήδηξα μέσα στο σπίτι. Ήμουν τόσο συγκλονισμένη από την ευτυχία, την αγάπη και τη ζεστασιά. Ακόμα και τώρα, δεν μπορώ να το εξηγήσω σωστά.

Στην αρχή δεν μου επιτρεπόταν να μιλήσω στη Zephany. Νομίζω ότι πήγε σε ένα ασφαλές σπίτι. Στη συνέχεια, μετά από μερικές εβδομάδες ήρθε στο σπίτι μου για να κοιμηθεί εκεί. Η μητέρα μου και ο πατέρας μου είχαν χωρίσει σε αυτό το σημείο, αλλά εγώ, η Zephany και η μητέρα μου μιλούσαμε όλη τη νύχτα. Δεν υπήρχε ακόμη σύνδεση μεταξύ αυτής και της μητέρας μου, επειδή μόλις είχαν γνωριστεί, αλλά υπήρχε ένας δεσμός μεταξύ των δύο μας.

Ήμουν πολύ μικρή για να παρευρεθώ στο δικαστήριο και η Zephany και εγώ δεν επιτρεπόταν να μιλήσουμε όσο διαρκούσε η δίκη εναντίον της Λαβόνα Σόλομον. Μετά από αυτό δεν επικοινωνούσαμε για ένα διάστημα. Νομίζω ότι ήταν μπερδεμένη. Την άφησα να το αντιμετωπίσει. Δεν ήθελα να την καταβάλω ή να την τρομάξω.

Γύρω στο 2019, η σχέση μας άρχισε να μεγαλώνει και να γίνεται πιο δυνατή. Η Zephany άρχισε να περνάει περισσότερο χρόνο με τους γονείς μας και τα αδέρφια μου και είδε ότι ήμασταν καλοί άνθρωποι. Δεν βλέπομαστε συχνά, αλλά η σχέση μας αναπτύσσεται καλά.

Όταν επέστρεψε, οι ζωές και των δύο μας άλλαξαν. Δεν ήμουν πια η μεγάλη αδελφή, η Zephany επέστρεψε τώρα. Πρέπει να σεβαστώ ότι είναι μέρος της οικογένειας. Δεν μπορώ να την αρνηθώ ή να την παραμερίσω, επειδή εξακολουθεί να περνάει δύσκολα πράγματα. Έχουμε και οι δύο τα δικά μας παιδιά τώρα, αλλά και οι δύο προσπαθούμε ακόμη να βρούμε τον εαυτό μας.

Η σχέση μας βρίσκεται ακόμη σε διαδικασία επούλωσης. Προσπαθούμε να φτάσουμε εκεί, παρά όλα τα πράγματα που έχουν συμβεί στη ζωή μας.

Πηγή: [in.gr](https://www.in.gr)